

Påske uten

Kvikkk Lunsj

Min 19 år gamle datter hjelper oss med å forberede oss til Herrens oppstandelsesdag.

Det finnes et lite studenthjem i Bergen. Collegium Stae Sunnivaе heter det. Det ble opprettet i 1995, og broder Arnfinn Haram var kollektivets første husprest. I dette fellesskapet bor det i dag tolv studenter. En av dem er Rebekka, min datter på 19 år. Alle som bor der forplikter seg til å delta i det faste bønnelivet og gudstjenestelivet, og en slik deltakelse preger miljøet på Collegium Stae Sunnivaе.

De faste tidebønnene er bofellesskapets pulsslag og utgjør selve rammen for livet på huset. Tidebønnene og gudstjenestelivet er åpent for alle. Hver torsdag kveld deltar min kone og jeg i kveldsbønnen – completoriet – sammen med studentene.

Tradisjon. Midt i en by som bråker og støyer rett utenfor kapellet, opplever vi det som en stor glede å få synge med i den vakre bønne. Formen på bønne er eldgammel. En form som har sterk forankring i Bibelen, men også i kirkens tradisjon.

I beskrivelsen av den første kirken står det i Det nye testamentet at de *holdt seg trofast til bønnene*. Bønnene det refereres til, er bønnene slik vi finner dem i Salmenes bok. Salmenes bok har derfor alltid vært kirkens viktigste bønnebok.

Etter hvert i kirkens historie ble det også vanlig å ta inn bønner fra Det nye testamentet, som Saka-riar' lovsang, Marias lovsang og Simeons lovsang. Den siste synges hver torsdag kveld av studentene i Bergen. «Herre, nå lar du din tjener fare, i fred etter ditt ord. For mine øyne har sett din frelse.»

Kirken arvet tradisjonen om tre daglige bønnetider direkte fra jødedommen. Dagen ble sett på i et liv-død, dag-natt perspektiv. Om morgenen priste man Gud for den nye dagen og det nye livet, og om kvelden tenkte man på døden og forberedte seg på den siste timen. Derfor bes det fremdeles i completoriet: «Gi oss en rolig natt og en salig død.»

Kirken er nå i fastetiden – en tid hvor det kristne livet får et mer bevisst fokus. Mange setter opp

”

Langfredag morgen synger vi: «Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?» Nå er det alvor.

grenser for seg selv i denne tiden. Man spør seg hva i livet som risikerer å få for stor plass? For Jesus var det en selvfølge at de han snakket til fastet, med formuleringen «når dere faster» gjorde han det til et spørsmål om når, ikke om. Å faste er derfor like naturlig som å be og å gi.

Den stille uke, eller den store uke, som starter på palmesøndag og varer frem til påskenatt, er en tid for åndelig fordypning rundt Jesu lidelsesvei mot korset. Fasten begynner nå å dra seg til. Det gjelder å holde ut og «med glede og møyе arbeide på sin frelse».

Mange erfarer at bagasjen blir lettere, blikket blir klarere og lengselen sterkere – for påskehøytiden er like rundt hjørnet.

Heldigvis leder kirken oss gjennom den stille uken. Hun hjelper oss å holde motet oppe, og gir oss nødvendig proviant på veien. Tidebønnene, de faste bønnene, for denne uken fører oss gjennom Jesu lideshistorie. Langfredag morgen synger vi: «Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?»

Nå er det alvor. Et slikt alvor kan ikke møtes med støy og larm, eller hyttetur og Kvikkk Lunsj. Det må møtes med stillhet og bønn, mot og kraft – og en god porsjon tålmodighet.

Livsmot. Kirken har alltid verdsatt stillheten og fasten, og dens betydning for et liv med Gud. I den stille uken gjelder det å våke med Kristus og forberede seg til påskefesten – Herrens oppstandelsesdag. Studentene i Stae Sunnivaе-kapellet går inn i denne forberedelsestradisjonen og gir oss som deltar livsmot og hjelp til å holde ut.

Min datter som er forsanger denne torsdagskvelden synger: «vokt meg, Herre, som din øyesten. Skjul meg under dine vingers skygge.»

Og vi som er til stede, forsøker etter beste evne å synge med: «Bevar oss, Herre, når vi våker, og vokt oss du når vi sover, så vi må våke med Kristus og hvile i din fred».

Kim Larsen

Førsteamanuensis ved NLA Høgskolen

SKRIBENTER I VÅRT LAND

Håvard Nyhus • Sara Moss • Laura Djupvik • Tomas Sjödin • Kim Larsen • Didrik Søderlind • Ann Kristin van Zijp Nilsen • Ida Marie Gilbert